

En pjäs som drabbar med starka känslor

När Shakespearefabriken återkommer efter vår egen tids olycka gör man det kraftfullt och med en av Shakespeare starkaste pjäser.

VADSTENA 4 JULI 2021 11:00

Det här är en recension. Åsikterna i texten är skribentens egna.

Teater

Vintersagan, av William Shakespeare.

Shakespearefabriken, Vadstena

Regi Pontus Plænge, medverkande bl a Maria Zakrisson Mortensson, David Sigfridsson, Jeff Lindström

Spelas till 7 augusti

I Vintersagan sammanfogade en livserfaren William Shakespeare allt han kunde om kärlek, hat, lek, allvar, förtvivlan och hopp på ett lika brutalt som försonande sätt. Ett drama som driver död och föder liv, som i det magiska ögonblicket då herden (Pontus Plænge) håller det utsatta spädbarnet i sin famn, det barn som Leontes (David Sigfridsson) vill förgöra. Vintersagan är en pjäs om kärlek och nåd och skådespelarna förvaltar det temat så väl. En pjäs som drabbar mig med starka känslor. Ilskan över Leontes svartsjuka som vore löjlig om den inte hade så förödande konsekvenser. Medlidandet med det unga kärleksparet Perdita (Moa Niklasson) och Florizel (Jesper Forsberg) i skuggan av deras fäder. Det är en spelsugen ensemble som trivs med att stå på scenen igen. Det märks inte minst hos Olle Jernberg och Mehdi Arabi som Autolycus och herdepojken

När Camillo (Marika Strand) packar sin väska på scenen för att återvända till Sicilien skymtar jag en bok, Jeanette Wintersons roman Tidsklyftan. En modern version av Vintersagan. Jag tänker att detta är teaterns blinkning till en författare som inspirerat dem väl i denna fantastiska uppsättning. Nutiden där Leontes och Polixenes har drag av framgångsrika affärsmän och där den erotiska laddningen dem emellan, som Shakespeare själv antydde, slår ut i full blom. Vem är det Leontes egentligen är svartsjuk på? Sin barndomsvän eller sin hustru. Ord och tolkning vibrerar av undertexter, vilket gör allt så tidlöst och närvarande. Shakespeare står där mitt ibland dem.

Slutet är kanske det starkaste av allt. Ni vet det där ögonblicket då författaren likt en deus ex machina ska kliva ned och göra allt bra. Det både sker och inte sker här. Pontus Plænge lämnar något kvar åt oss åhörare. Under tonerna ur Elgars Enigmavarationer, uppstår en försoning av livet som samtidigt behåller dess svårförklarlighet och komplexitet. Nåden att vi finns trots våra tillkortakommanden. När Plænge låter Paulinas (Inga Onn) sorg få sista ordet skär det i hjärtat. Tiden läker inte allas sår, men tiden bär våra brister. Detta är något av det bästa jag sett, och som kommer att växa under speltiden. En eloge till de lokala amatörskådespelare som medverkar. Ni är bra!

Jakob Carlander